

Rozárie Bulušková

Věk: 11 let

POPLETENÁ POHÁDKA

Žil byl jednou jeden Jeníček a jeho bratr Otesánek a ti žili se svou babičkou Ježibabou v království princezny Růženky. Ta se přestěhovala do Perníkové chaloupky, a tak si s babičkou koupili to království. Žili si tam hezky, ale jednou řekla babička Jeníčkovi: „Jeníčku, tvůj strýc Koblížek si zlomil nohu, když jezdil na skateboardu a zrovna dnes měl k nám přijít na oběd, a tak mu musíte s Otesánkem ten oběd donést domů. Ale budete muset jít sami, protože si chci pustit film o medvídkovi Pú.“ No, a tak Ježibaba navařila samé dobré věci, dala je do košíčku, a když ten košíček předávala Jeníčkovi, tak mu k tomu řekla: „Jeníčku, buď opatrný, nescházej z cestičky a dávej pozor na svého bratra.“ Jeníček s Otesánkem vyšli a nic se nedělo. Najednou se něco hýblo v křoví. Oba byli vyděšení k smrti a Otesánek najednou řekl: „Jeníčku, já se tam jdu podívat, co to je, nejsem přeci žádný posera.“ Otesánek jen sáhl na jeden list a najednou z křoví vyskočila liška, vzala Jeníčka a utíkala s ním, co mohla. Proběhlo to tak rychle, že Otesánek ani nevěděl, co se stalo. A najednou se rozbřečel a říkal si: „Co jsem to udělal?“ Pak si všiml, že jsou všude po cestě, kudy běžela liška, rozházené dobroty od babičky Ježibaby. Otesánek se postavil a utíkal, co mu nohy stačily, aby zachránil Jeníčka. Už se zastavil, že nemůže, byl tak udýchaný, ale pak si všiml, že už nikde nejsou rozházené dobrůtky. Pak se otočil a vedle něho byla obří liščí nora. Koukal se na tu noru a najednou se pod ním propadla zem, sjel dolů obrovskou zamotanou skluzavkou. Už byl skoro u konce, ale těsně před koncem byla prudká zatáčka a Otesánek na konci vyletěl a narazil do zdi. Jakmile se Otesánek zastavil, byl celý od liščích chlupů, protože na skluzavce byly chlupy, a on se v nich celý obalil. A díky tomu vypadal jak liška a zapadal mezi ně. Jakmile se Otesánek pořádně probral, tak všude kolem něj byly lišky. Otesánek se znovu rozbřečel, že už Jeníčka nikdy v životě neuvidí, a že ho už nebude moct nikdy obejmout. Sedl si tam ke zdi a jen brečel. Asi za pět minut si ho všiml jeden lišák, sedl si vedle něho a řekl mu: „Jakpak se jmenuješ? Já jsem Bělobřich.“ A Otesánek se ho zeptal: „Jako ten z pohádky Myši patří do nebe?“ Bělobřich odpověděl, že ano a že je mu líto, co teď udělá. Bělobřich popadl Otesánka za ruku a běžel s ním za králem. Jak tam lišák doběhl, tak posadil Otesánka na zem a řekl: „Nehýbej se.“ Najednou se otočila židle a tam seděl král Koblížek, který řekl Otesánkovi: „Ahoj, vítej zde v mém království. Děkuji tobě i tvému bratrovi, že jste mi donesli oběd. A kdybys hledal svého bratra, tak je támhle v pokoji pro hosty.“ Otesánek se rozběhl a běžel, co mu nožky stačily, aby už viděl svého

bratra. Hned jak vešel do pokoje, tak tam Jeníček seděl na posteli a Otesánek ho objal jak nikdy v životě. Jejich strýc Koblížek jim potom nabídl, jestli u něho nechtějí zůstat do zítřka, a pak že by je doprovodil domů a pozdravil babičku. Hoši s radostí přijali Koblížkovu nabídku a zůstali do dalšího dne. Už se začalo stmívat, a tak šli všichni spát, ale Otesánek byl tak rád, že měl vedle sebe svého bratra a že už se o něj nemusí bát, že nemohl usnout, a pořád taky přemýšlel o tom, co asi zrovna dělá babička a jestli taky zrovna teď přemýšlí nad Otesánkem a Jeníčkem. Otesánek ale z toho všeho přemýšlení hned usnul. Ráno, když se probudil, tak Jeníček už byl vzhůru, a pak když se Jeníček podíval na Otesánka, ten už byl taky vzhůru, tak Jeníček řekl: „Jsi fakt ten nejlepší bratr na světě a moc si vážím toho, že jsi měl o mě takový strach. No a teď už vstávej, za pět minut vyrážíme na cestu domů.“ Otesánek vstal z postele, převlékl se a všichni tři vyrazili. Šli asi dva celé dny. Nikdo z nich už nemohl, protože strýček nevěděl, že to bude trvat tak dlouho. Tak s sebou nevzal ani vodu na pití. Ani nevíte, jak byli šťastní, když viděli Růženčino království a babičku, jak mává z okna. Jeníček a Otesánek se chytili za ruce a utíkali za babičkou. Hned jak byli uvnitř království a jak viděli babičku, tak ji obejmuli. Babička potom řekla: „Tak co, chutnal ten obídek strýci? A kde jste tak dlouho byli?“ A Jeníček na to odpověděl: „Trochu jsme tě neposlechli a sešli jsme z cesty a dělali jsme to, co jsme neměli. No, ale vše ti povyprávíme při večeři, jo? A ještě se tě chceme zeptat, jestli ti nevadí, že na večeři budeme mít hosta?“ „Ne, nevadí. Kdo je ten host?“ odpověděla babička. Pak do dveří vstoupil strýc, babička Ježibaba ho obejmula, a všichni si při večeři vyprávěli svá dobrodružství.